

انگار

هر روز یک شنبه و چهارشنبه به پشت‌وپیش‌نیشید

آنس دفتر جریده

نمبر تلفون عـ

انگار

تأسیس ۹ حوت ۱۳۲۹

چهارشنبه ۹ حوت ۱۳۲۹

سال اول

شماره ۰ اول

بلام خنای بزرگ

مرام این نام

هم بدرقه راه کنای طائر قدس
ک دراز است ره مقصود من تو مفرم

معاون هر فرد یا موسسه و جماعتی است که به طبق
قانون مطبوعات استفاده کرده با نیت‌بناک و دل پر آهون‌نشایین
عقب‌مانده، افغان صادقانه خدمت میکند و همیشه آنها
را پشتیبانی خواهد کرد. ولی بالعكس دشمن و رسواکنده،
اشخاصیاً موسسه و جماعتی است که بضرر ملت بکوشند
و مقاد ملت را قربان مقاد شخصی کرده و یا خود را با ذرا رو
دیگران را غلام تصور کند.

بعبارت دیگر این نامه زبان دست و قوت خدام صادق
ملت بوده با خائنین و ظالمین سخت‌جا لله خواهد کرد.
خدام صادق را توصیف و تأثید و بسط معرفی خواهد
نمود و دشمنان — مرتعین و خون آشما مان را ملت را رسمای
خود و بیگانه خواهد کرد. این نامه بتمام قوت خود در
وحدت ملتفان بدون امتیاز تزاد — قوم — قبیل —
خانواده و زبان خواهد کو شید.

و هم این نامه با دروغ — تطق — چاپلوسی — ظلم —
سیاست — رشوت — رسوم بدومزخرفات داخل مجادله
ما زند و هم راه حلی برای رفع آن علل بسجند و عوام
خواهد شد و با لا خروه از هر آنچه بتفع ملت باشد طفواری
کرده و آنچه بضرر ملت باشد سخت‌ثکوهش و تنقید خواهد
برهنهانی کند.

oram این خالص‌نیز مبنی بهمین انسان است تا به کسل کرد.
اینک با هرام متذکره بنشر این نامه، کوچک "انگار" یعنی
"خوبیچ آتش" اقدام میکنم و از خطا بزرگ در راه —
خدمت بسط توفيق میطلبیم و هم از نویسنگان حساس —
شاید اشخاصی هم با شندویا پیدا شوند که عمل دور راه فارسی و پشت‌وپیش‌نیشید.
خدمت بسط داخل میان گرفتند — پس این نامه موید و مقدس با این نامه

خود را بختیار و مسعود می‌دانم که برای اولین مرتبه از
قانون مطبوعات استفاده کرده با نیت‌بناک و دل پر آهون‌نشایین
نامه کوچک ملی می‌فرانم.

گرچه این نامه نسبت به آرزو های مخفی کوچلونا چیز
است ولی با اینهم مرام بزرگ و مقدسی داریو آن عبارت
است از: خدمت بسط افغان ا

ما ازین حقیقت جشم پوشیده نیتوانیم که ملت مانبت به
تعلم مل عالم بسط ها مسال عقب‌مانده و اکون بکوچکری می‌
شدم کوچکرین افراد احتیاج شدیددارم. چون پنهان نیز
یکی از افراد با آرزوی این ملت هضم میخواهم به نوبه خود
که نرخور توان من بالشده باین ملت بیچاره بکنم.

بعد خود را نیسانیم و این وظیفه چیز نویسان و نانا یا ن
آن است که در تغیر از هان عا بکوشند عل و —

سیاست — رشوت — رسوم بدومزخرفات داخل مجادله
ما زند و هم راه حلی برای رفع آن علل بسجند و عوام
خواهد شد و با لا خروه از هر آنچه بتفع ملت باشد طفواری
کرده و آنچه بضرر ملت باشد سخت‌ثکوهش و تنقید خواهد
برهنهانی کند.

oram این خالص‌نیز مبنی بهمین انسان است تا به کسل کرد.
نهنیشنگن حساس و جوا نان بیدار ملک بتواند خدمت
کوچک در راه تغیر از هان عا کرده باشد.
البته خدمت بسط افغان شخص با این نامه کوچلنيست
شاید اشخاصی هم با شندویا پیدا شوند که عمل دور راه فارسی و پشت‌وپیش‌نیشید.
خدمت بسط داخل میان گرفتند — پس این نامه موید و مقدس با این نامه

آرزوهای مودم	شاغلی نورمحمد توه کی	یکی از علل بد بختی ما	شاغلی بینوا
<p>چه میخواهیم؟</p> <p>اگر طوریکه لام است مادرد و آلام اجتماعی خودرا اظهار کرده نتوانیم و آنوا بقسم دلغوایی مجم ساخته نتوانیم گناه ما نیست زیرواما تا حال چنین موقع ظهار درد های خود نیافته بودیم تا در اظهار آن کدام تجربه را می‌اندوختیم - بعبارت دیگر مانند گنج بودیم یا گنج ساخته شده بودیم و اکنون میگویند برای گویا شدن موقع داده شده - خوب - گویا شدید اجازه اظهار درد هم داده شد مگر متأسفانه احباب و روحیات ما دو تعبتشار باصطلاح افغانی (گنگه روزه) چنان از بین وقتی است که پارای گفتن آن نیز نمانده و به کدام جای پیکرو اجتماعی خویش اشاره کنیم که اینجا درد است؟ همه درد - درد است. بهر صورت از بحث در اطراف علل گنجی خویش صرف نظر کرده مستقیماً موضوع مهم چه میخواهیم میبپردازیم. چون تکنیک اظهار کودن درد را نمیدانیم لذا واضح میگوشیم که ما در و هله اول غذاؤلو نان خشک باشد میخواهیم - لباس اگرچه درجه سوم باشد میخواهیم - ما معارف زندگی و ملی به پیمانه وسیع میخواهیم - ما کار میخواهیم روشنی کوچک هم جزئی ترین استفاده کرده نمی‌نماییم در کس در خدمات اجتماعی موقع سا وی خواهانیم ما احزاب مشروع برای ترمیمه سیاسی خود میخواهیم خواهند ماند. پس اگر ما حقیقتاً میخواهیم ملت ما سوکها - پلها و عموان مملکت میخواهیم - ما احیای خا چنین ملی و اجتماعی را میخواهیم - ما امتیازات هرمنی و قبیله وی را حکم کردن میخواهیم - ما میخواهیم از حال فلاکت بار افراد کنج و کنار مملکت که تا حال پوست هدی حیوانات زیب ترین شان است آگاه شویم ما میخواهیم رهوت خواران و استفاده جویان در راس امور اجتماعی نباشند - ما میخواهیم یک وحدت ملی برای هدف ملی بقیه در صفحه (۳)</p>	<p>شاغلی نورمحمد توه کی</p> <p>چه میخواهیم؟</p> <p>اگر طوریکه لام است مادرد و آلام اجتماعی خودرا اظهار کرده نتوانیم و آنوا بقسم دلغوایی مجم ساخته نتوانیم گناه ما نیست زیرواما تا حال چنین موقع ظهار درد های خود نیافته بودیم تا در اظهار آن کدام تجربه را می‌اندوختیم - بعبارت دیگر مانند گنج بودیم یا گنج ساخته شده بودیم و اکنون میگویند برای گویا شدن موقع داده شده - خوب - گویا شدید اجازه اظهار درد هم داده شد مگر متأسفانه احباب و روحیات ما دو تعبتشار باصطلاح افغانی (گنگه روزه) چنان از بین وقتی است که پارای گفتن آن نیز نمانده و به کدام جای پیکرو اجتماعی خویش اشاره کنیم که اینجا درد است؟ همه درد - درد است. بهر صورت از بحث در اطراف علل گنجی خویش صرف نظر کرده مستقیماً موضوع مهم چه میخواهیم میبپردازیم. چون تکنیک اظهار کودن درد را نمیدانیم لذا واضح میگوشیم که ما در و هله اول غذاؤلو نان خشک باشد میخواهیم - لباس اگرچه درجه سوم باشد میخواهیم - ما معارف زندگی جدی و ملی به پیمانه وسیع میخواهیم - ما کار میخواهیم روشنی کوچک هم جزئی ترین استفاده کرده نمی‌نماییم در کس در خدمات اجتماعی موقع سا وی خواهانیم ما احزاب مشروع برای ترمیمه سیاسی خود میخواهیم خواهند ماند. پس اگر ما حقیقتاً میخواهیم ملت ما سوکها - پلها و عموان مملکت میخواهیم - ما احیای خا چنین ملی و اجتماعی را میخواهیم - ما امتیازات هرمنی و قبیله وی را حکم کردن میخواهیم - ما میخواهیم از حال فلاکت بار افراد کنج و کنار مملکت که تا حال پوست هدی حیوانات زیب ترین شان است آگاه شویم ما میخواهیم رهوت خواران و استفاده جویان در راس امور اجتماعی نباشند - ما میخواهیم یک وحدت ملی برای هدف ملی بقیه در صفحه (۳)</p>	<p>یکی از علل بد بختی ما</p> <p>شافت افکار</p> <p>حقیقتاً باین شافت افکار نمیتوان</p> <p>کاری را زیبیش بود</p> <p>بفکر بنده یکی از بینوگترین علل بد بختی اجتماعی</p> <p>شافت افکار در بین افراد ملت است خواهانی که سالها بخواب غفلت بوده و هیچ مفز بیداری را نیافته باشد تا او را از عالم روء یا با عالم بیداری حقیقی رهنمونی کند - اگر افراد این ملت دقتاً چشم را باز کرده بخواهد برهمه روء یا موهومی که مفز او را فرا گرفته غالب آید آیا مشابهه زندانیانی نیستند که در یک زندان تاریک زندانی شده و در اثر تاریکی مد هن زندان و ندانستن راه نجات بیعنی افتیده باشند و پس از سا لهای دراز دفتا از کدام وزنه کوچک روشنی خوشیده را ببینند و همه بقوی نجات بجهند - اگر این زندانیان مدد بخت و مظلوم با هم بیک فکر و یک راه نروند و بمعرض شافت افکار مبتلا شوند که هر زندانی بصورت انفرادی برای نجات دست و با بزند و یکی عقب دیگری نرود یقین است که ازان هستند و شاید تا ابد در همان تاریکی زندانی -</p> <p>بیچاره خود را از زندان فلاتکت و بد بختی نجات دهیم لام است که او لا با شافت افکار و مجا دله کنیم و درین مجادله اگر دولت استیا ملت منورین شافتند یا مامورین تا وقتی کا میابشده نمیتوانند تا جمعیت‌ها و احزاب سیاسی مشروع که رئیم شا هی مشروطه و دیموکراسی اجازه بد هد برجیز نهایتند.</p> <p>ن این محدوده من باین شافت افکار و کوشش‌های انفرادی بقیه در صفحه (۴)</p>	<p>شاغلی بینوا</p>

اد بیات

شاغلی الفت

ما خه لید لی؟

اود بل می مایه خوب کی پر پشان لیدلی دی

ستابخت خو می رفیمه د غه شان لید لی دی

د گلوهاره غایه محبوبیاهو را حسواره

بلبله دا وطن می گلستان لید لی دی

زاغان به پکی نه وی بلبلان به پکی او سی

با غونه به سسود وی ماباغبان لیدلی دی

دا توره شبے به خدای کاندی په مونږ ما ندی سپا

سین من می چه سیاغوندی روشنان لیدلی دی

تعبیر شی کوئی ماجه به ظالم به شی چې

چې کاکل می خوب کی د جانان لیدلی دی

مهاره دی په بوزه شنی د سرو زروخا ونده

به سروشوندو د با سه می پیغوان لیدلی دی

زه پتی ستر کی نه پنه بمعزه اوس پوهینم

به خلاصو ستو گو ما ندی ماجهان لیدلی دی

له نامد دی که خلاص کوم به فض کی دی ایسا و کم

صياده ماخوشونگه زندهان لیدلی دی

عمل چه وی آزاد او انتقاد په کی پندی وی

ماهلته د ظلمونو سخت طوفان لیدلی دی

که هر بودانه و دنی خیال او فکره و ز نه

وطن عه می په دی کی لوی ها وان لیدلی دی

بنیه تشتت افکار

که موجود است نمیتوان کاریه اینفع ملت از بیش بوده

اگر آدنو داریم که ما در مقابل شنمان خاکتی همک تو

بندگ سلی داشته با شیم هیچ جاره نیست جزو اینکه

بعصیت ها و احزاب مشروع اجازه داده هود تا بفرض -

سعادت افغانستان با هم گرد آیند و بموای همین غرض

اړ قوتهای کو چک انفوادی قوت های بندگ حزب می ساخته

شوند - تا یعنوا نیم بموای خیو و سعادت ملت افغان

اړ تشقیت افکار جلو گیری نیوائیم و فیگذاریه شنمان

افغانستان از این استفاده نه نمایند.

شاغلی فاریزاده

سل جوان

جسم اذ بیعی که ماما کی بخواب غفتیم

گفت ما سل جوان مملکت بیدار نیست

گفتش گر خواب غفلت دیو شد تعجبیم چیست؟

گفت تعجبیش بجز موک فلاکت باز نیست

گفتش سل جوان باید کوا پنداد چت؟ گفت

آنکه چشم بینیش واپردهه پنداده نیست

گفتش برو نقش بای کاروان کی میر سیم؟

گفت فاز خواب چشم خفته ات بیزاره نیست

گفتش دور از ترقی چند باید زیستن؟

گفت ما های گران دنگ هودر رفتار نیست

گفتش این راه نا هموار دارد خاره گفت

راه هموار است گر فکر مونا همیار نیست

گفتش نهاده بہاید با چه سودا کود؟ گفت

به تو از "کار" اندیش باز ایهیدا وار نیست

گفتش گو کار تهید صلتدر چیست؟ گفت

کار بسیار است اما ننگهه بیکار نیست

گفتش نین دنگ و بومارا چه در کار است؟ گفت

(آنچه) دو کار داریم اکتوش در کار نیست

گفتش باشد که مینا هیهان گوید بچام؟

گفت شاید - لیک در میخانه کس هوشیار نیست

بنیه چه میخواهیم

داشتہ باشیم ما میخواهیم دیگراز (بلی بلی ما جب) و

(بعضی قوهان) کذھه درد های اجتماعی را بصورت

واضح به دیگر بگو شم - خواهید فرمود که این به

(میخواهیم - میخواهیم) بجه ذریسه قامیون شده

میتواند؟ من میگویم بقوله اتحاد و بیداری ملت

تائید و قیم شاھی مشروطه و حکومت ملی که المتن

طبعاً مشمول به پارلمان خواهد بود تا همه طبقات دو

امروز اجتماعی صدائی داشته باشد زیرا اکثر ملت -

کافی بیدار شده خادم و خائن و ریضا خانه

شود خردابی کنم گفتم از جه قبیل گفت از قبیل
حرب جوانش - بادام شکن - لبنتی سگوت - دندان خلال
لایتو سگوت وغیره که ما شاهزاده در مملکت مسا
صرف زیاد هم دارد (۱)

گفتم اینکه در مملکت ما هیچ صرف و رواج ندارد -
گفت برادر تو بسیار ساده هستی اگر صرف و رواج
میداشت چرا و بود آن منع میشد نمی بینی موتورهای
لوکس تیز و فتار که قیمتی کی آن قیمت همین حد قلم
سامان را دو برو میگیرد منع شده چونکه صرف و رواج
دارد و نه نام جوواب کیزد گفته شده عجیتر اینکه
سگوت منع نیست چرا که رواج دارد ولی لبنتی سگوت
که رواج ندارد منع شد . گفتم موج و نزد چوبه که هم
رواچ دارد و هم منع شده گفت می بخضی چیز های خود
است ولی در همان شاره که اعلان منع و بود موج و
نزد چوبه نشر گردیده یکی ازدواج رسی قراردادی
یک خروار و هشت سیم زنجیره را خواسته بودند گفتم
تو که در تنقید شهود بین الشهی داری چوا تنقید
نمیکنی گفت میتوسم نیز کدام ماده قانون جزا نیام
گفتم کدام قانون جزا گفت ببخشید غرض من ها نون
مطبوعات است که درین روزها نشر گردیده که از قانون
مطبوعات زیاد تو بقانون جزا شبا هت دارد گفتم
خیو تنقید نکن پیشنهاد کن گفت دوست ولی بعد از
خریداری موج و نزد چوبه - این را گفت و خود را به
د کان دیگری ذه و رفت .

اشتراک

کابل :	۳۶	افغانی سالانه
ولايات :	۲۰	در ده
خارج :	۴	دلار در
قیمت پکشانه .	۵	بول

شا غلی دادوی

کما میک مهم است ؟

موج و زوججه
یا

موتو تیز و فتار لوکس جواب کیزد
پس از سالها بیاد رفیق دیر پنه خود رجب خان
افتبدم ولی کوچه که در سالهای گذشته موضع
ملاقاتمن و رجخان بود امروز از خبراتسو وئیس
بلدیه فعال وجود ندارد - اول خواستم بریاست بلدیه
روحون کنم حا شاید دوکش در شش دوک بیدا کنم - ولی
همینکه سو پل ماغ عمومی و سیدم نظرم بقواره قد پیش
رجخان عزیز افتبد - دیدم خیلی سراسیمه اینطرف
و آنطرف میدود - گاهی باین و گاهی با آن دکاندار
گودن را کج کوچه چیزی میپرسد - مگر انسوسیمه
اش معلوم است جواب منفی میشنود - بدنبالش و سیدم
صدا کردم ملتفت شد - از آستینش گرفتم عوجه نکود
بالآخر در بغل کشید گفتم خبر است - چوا اینقدر
سراسیمه مهدوی ؟ بدون اینکه بمن متوجه شود نقش
زده جواب داد « بله کما و کیت - بله کما و کیت »
میخواست خود را رها کند نگذاشت و گفتم : آخر چه
عله ؟ پهمن منکه دوست دیرینه تو ام . چوا اینقدر
تفییر کردی ؟ همینکه نام دوسته شنید ایستاده شد -
و همیکه موا شناخت با یک محبت فوق العاده در آغوش
گرفت با اینکه میخواست با حرارت زیاد با من محبت
کند باز هم دلش میل نیز سبب آن جو یا شدم گفت خبتو
نهاری که و بود سامان لوکس منع شده گفتم پس بشما چه
بعنده گفت اگر دیگر چیز نباشد بدون نزد چوبه
نمیتوان ونگشونها را تغییر داد و هم میخواهم بعضی
ضروریات دیگر خود را بیش از اینکه بازار سیاه چان ساخته